

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 174/09-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. mája 2009 predbežne prerokoval sťažnosť A. S., R., zastúpenej advokátom JUDr. P. D., Ž., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd postupom Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 160/2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. decembra 2008 doručená sťažnosť A. S., R. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) postupom Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 160/2005 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že žalobou podanou okresnému súdu 1. októbra 2001 sa sťažovateľka domáhala určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, pričom podľa jej tvrdení okresný súd koná v danej veci neefektívne, čo v konečnom dôsledku malo viesť k prieťahom v konaní. Uvedeným postupom okresného súdu sa podľa sťažovateľky predlžuje stav jej právnej neistoty a nedôvodne sa odd'ahuje právoplatné skončenie sporu.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti ďalej najmä uvádza, že: „(...) *súdne konanie trvá cca 7 rokov bez toho, aby bola vec právoplatne skončená.*

Sťažovateľka tvrdí, že k prieťahom v konaní dochádza hlavne zavinením súdu. Aj keby pripustili, že k prieťahom dochádza z dôvodu zložitosti sporu, nemožno tým ospravedlniť častú pasivitu, resp. neproduktívne konanie súdu. Vlastným konaním, či pasivitou sťažovateľka k prieťahom neprispela.“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľky A. S. (...) na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd postupom Okresného súdu v Čadci v konaní vedenom pod spis. zn. 8 C 160/2005 porušené bolo

2. Okresnému súdu v Čadci v konaní vedenom pod. spis. zn. 8 C/160/2005 prikazuje konať vo veci bez zbytočných prieťahov.

3. A. S. (...) priznáva primerané finančné zadosťučinenie spolu v sume 300 000,- Sk, ktoré je Okresný súd v Čadci povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd v Čadci je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia vo výške 30 960,- Sk na účet právneho zástupcu JUDr. P. D. (...).“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh vrátane sťažnosti predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľka namietala, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 160/2005 bolo porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 38 ods. 2 listiny.

1. Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka vecí, o ktorej ústavný súd už rozhodol (prekážka *res iudicata*), okrem prípadov, v ktorých sa

rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Ústavný súd už o obsahovo rovnakej sťažnosti tej istej sťažovateľky 16. októbra 2008 rozhodol svojím uznesením č. k. I. ÚS 324/08-11, pričom táto skoršia sťažnosť sa týkala tej istej veci, t. j. namietaného porušenia identických základných práv garantovaných v ústave a v listine postupom toho istého okresného súdu, v tom istom konaní.

Ústavný súd teda konštatuje, že z hľadiska účastníka konania, namietaného porušenia základných práv podľa označených článkov ústavy a listiny, podstatného odôvodnenia sťažnosti, ako aj návrhu na rozhodnutie ústavného súdu (tzv. petitu) je terajšia sťažnosť sťažovateľky celkom totožná s jej sťažnosťou zo 4. júna 2008, o ktorej už ústavný súd rozhodol tak, že ju odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (pozri uznesenie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 324/08 zo 16. októbra 2008).

Rozhodnutie o odmietnutí návrhu na začatie konania pre zjavnú neopodstatnenosť v danej konkrétnej veci (sp. zn. I. ÚS 324/08) nemožno považovať za rozhodnutie „o podmienkach konania“, ktoré má na mysli citované ustanovenie § 24 zákona o ústavnom súde. Nejde o podmienku konania, ktorú možno dodatočne splniť v ďalšom návrhu (resp. sťažnosti), ktorým sa napáda rovnaký postup a rovnaké rozhodnutie, aké bolo napadnuté v predchádzajúcej sťažnosti, ktorá bola odmietnutá ako zjavne neopodstatnená.

Keďže ústavný súd po posúdení obsahu predmetnej ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že predmetná sťažnosť sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, bolo ju potrebné ako neprípustný návrh odmietnuť podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 zákona o ústavnom súde.

2. Ústavný súd ďalej konštatuje, že uznesenie č. k. I. ÚS 324/08-11 bolo doručené právnomu zástupcovi sťažovateľky 26. novembra 2008, pričom predmetná sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 1. decembra 2008, teda od uvedeného dátumu ani nemohlo dôjsť k zbytočným prietahom v napadnutom konaní, preto sťažnosť bolo treba odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj ako zjavne neopodstatnenú.

3. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02).

Z uznesenia ústavného súdu č. k. I. ÚS 324/08-11 zo 16. októbra 2008 vyplýva, že napadnuté konanie bolo na okresnom súde skončené rozsudkom z 24. septembra 2008. Sťažovateľka sa napriek tomu na ústavný súd obrátila so svojou sťažnosťou až 1. decembra 2008, t. j. v čase, keď porušenie označeného základného práva na súde, ktorý sťažovateľka označila za účastníka konania, už netrvalo a konanie o jej sťažnosti pred ústavným súdom nebolo spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a rovnako k čl. 38 ods. 2 listiny (mutatis mutandis I. ÚS 6/03).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti a na to, že sťažovateľka sa v predmetnej veci domáhala ochrany svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny v čase, keď v označenom konaní pred okresným súdom namietané porušenie označeného práva už netrvalo, a teda bola odstránená jej právna neistota, navyše, pripadalo do úvahy odmietnutie predmetnej sťažnosti aj pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Zo všetkých uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. mája 2009